

TRUE
PAPER
BACK

Obsah

7	Od učně k mistru
10	A už to jede!
19	Městská štace
51	Cesta za svobodou
68	Trable
111	Hotovo, je hotovo
160	Když se zadaří
175	Idylka
184	Domove, sladký domove
193	Více než je zdrávo
208	Na koho a na co bychom neměli zapomenout!

Trable

„Přihlásil jsem nás na výpravu, Rollande,“ nadhodil jsem vesele před svým přítelem, i když uvnitř jsem se cítil spíše jako malý vystrašený kluk, který tuší velké problémy. Navíc mi hlavou znělo jedno nekonečné vyděšené: *Uááá!* Překvapivě ten zvuk ne a ne zmizet.

„Hm?“ ozval se Rolland s úsměvem na tváři. Asi si myslel, že je to vtip – nebo mi špatně rozuměl.

Bleskově jsem mu vysvětlil, co se stalo a jak se vše vyvíjelo. Nezapomněl jsem zdůraznit, že je na výpravě očekávaná má osoba se svým lokajem, a také že na konci nás – vlastně mě – čeká kráska v podobě úžasného doupěte. Tedy přesněji cechovního dómu. Honosného cechovního dómu!

Při vyprávění jsem se ale opomněl kontrolovat, takže závěr jsem ze sebe sypal spíše vystrašeným panickým tónem. Vše jsem navíc doprovodil vytřeštěným výrazem.

„Já jsem učenec, Rollande! Ne nějaký poblázněný válečník, s úsměvem riskující svůj život!“ zvolal jsem vyplašeně, zatímco jsem ho třímal oběma rukama za blůzu pod krkem a cloumal jím.

I Rolland valil oči, ale úsměv mu na tváři

vydržel. „No to je s tebou sen,“ prohodil a spráskl ruce, až to tlesklo.

„Že jo?!“ zarískoval jsem vtip a vykouzčil úsměv. Konečně jsem ho pustil, aby mi přestal před očima stále kmitat sem a tam. Dělal se mi z toho jenom nevolno.

„Malachitové hory?!“

„Ano, Rollande. Něco se ti nezdá? Bude to fajn! Horská úbočí plná rozkvetlých luk. Veselá děvčata z vesniček a tak... no prostě jako výlet. Vojáci vyřeší to potřebné, já prohlásím stavbu za svou a je to.“

Rolland kroutil hlavou. „Lovy na čaroděje nebývají moc podobné výletům. A navíc Malachitové hory? Jsou prý plné starých draků a jiných stvoření. Opravdu tam chceš jet?!“

Měl jsem dojem, že jsem podobné povídačky už slyšel, ale draka nikdo neviděl několik století a jiná strašidelná stvoření se mohou potulovat v jakémkoliv lese. To by pak člověk nesměl chodit nikam. Poukázal jsem na to, abych trochu rozptýlil jeho obavy, i když jsem se necítil o nic klidněji.

„Nuže dobrá, dobrá, předpokládám, že stejně není šance se tomu vyhnout, že?“ podíval se na mne s poslední špetkou naděje ve tváři, i když mu bylo vše jasné.

Děkoval jsem tomu nahoře, že mi přivedl do cesty takového přítele. Někde v hloubi duše jsem totiž tušil, že to nebude vůbec příjemný výlet, ale s ušlechtilým kolegou a kupou dobré nálady se dá přežít cokoliv.

Přípravy na cestu nám zabraly skoro celý týden před odjezdem. Rolland si na mně vymohl, že mi žádného posluhovače, jako je lokaj, dělat nebude

a že bude hrát roli mého ochránce, ovšem ze stejné šlechtické vrstvy. Donutil mne ještě několikrát navštívit cech inkvizitorů, tam vše ohlásit a upřesnit si s nimi milion věcí, které by mne vůbec nenapadly. Díky jeho snaze jsem měl v kapse složený písemný příslib na předmětnou nemovitost, včetně okolních pozemků a všeho, co k ní patří. Také jsem se ovšem dozvěděl, že cestu si plně hradíme sami, včetně povozu. Při poslední návštěvě pomazaného bratra patriarchy jsem potkal již několik rytířů, a dokonce byl představen jejich veliteli. Chlápek vypadal na nájemnou lopatu docela slušně. Dost mne ale rozhodil vtípkiem, že „mág se nám protentokrát bude hodit“.

Začal jsem mít podezření, že něco není tak úplně v pořádku.

Dnem i nocí jsme sháněli vše potřebné. Jídlo a kvalitní šaty na několik dní. Cestovní svršky, košile na spaní, stany a další vybavení, to vše muselo být ukázkou toho, že jsme šlechtická dítká. Rolland vydal neskutečnou sumu peněz, včetně pronájmu dvou krásných černých hřebců, kteří nás a náš náklad povevou. Nezdálo se ovšem, že by litoval jediné utracené zlatky. Spíše si to vše náramně užíval, jako by našel po letech konečně smysluplnou činnost, za co utrácet.

Na konci nákupů jsme oba měli dlouhé kabátce dobrodruhů, po stranách sešněrované kalhoty, vysoké boty a široké klobouky – to vše z nejlepší kůže. Pod kabátce jsme si oblékli kvalitní vlněné košile a černé vesty s jemným proužkem, což prý frčelo. Kolem krku jsme si uvázali dlouhé vlněné šály, typické pro chladné horské kraje. Kůži oděvů jsme ošoupali různými nástroji a hrubými kameny, dokud nevypadala dostatečně opotřebovaně.

Nechtěli jsme působit jako nějací holobrádkové, co jedou na první výlet.

Rolland měl pro sebe připravený luxusní kratší meč, jež si po vzoru hraničářů připásal na záda. Křížem přes pochvu meče měl toulec na šípy. Jeho druhou zbraní byl totiž mahagonově tmavý luk řádné délky z velmi pružného a pevného dřeva. Také si nechal narůst na tvářích trochu zrzavého strniště, takže vypadal vážně drsně.

Mně na tvářích zatím nic nerostlo, i přes neutu-
chající snahu to změnit. Proto jsem svou vizáž ale-
sponž vylepšil ebenovou holí, zakoupenou v magic-
kém krámku. Působila neskutečně mazácky, jako
hůl nějakého otrlého mága, patinovaná v žáru ne-
sčetných bitev. Stála celé tři zlatky, tedy tolik, co vy-
dělá nájemný dělník za několik měsíců dřiny. Byla
to ale nádhera! Její jemně se kroutící linie, zakon-
čená přibližně ve výši ramenou rozšiřujícím se vy-
řezávaným motivem kobří hlavy, mne uhranula
ihned na první pohled. Spodek hole byl opatřen ko-
vanou ocelovou hlavicí, která při chůzi, při úderu
do kamenné dlažby vydávala nebezpečný hromově
železný zvuk. Jistě to byl pravý záměr. Žádnou
skrytou magií nevládla, přesto mi na ní připadalo
něco zvláštního. Několikrát jsem se přistihl, jak po
ní přejíždím očima a její kroucený tvar mi symbo-
licky připomíná můj život.

Den před odjezdem jsem ještě navštívil napo-
sledy cech inkvizice a ujistil se, že vše je připraveno.

Bylo...

Vyrazili jsme s Rollandem brzo ráno a nasmě-
rovali své kroky ke stájím, nacházejícím se za měs-
tem.

Stájník se překonal a již po příchodu nám vyvedl ustrojené a naložené koně. Stačilo jen uložit své osobní věci do bočních vaků a nasednout.

Náš výlet začínal téměř dokonale. Byl krásný jarní den. Z rána ještě trochu studený, ale slunce již začínalo hřát. Naskočili jsme do sedel a vydali se k ležení výpravy, které bylo umístěno u hlavní cesty do města, avšak poněkud dále od brány. A na první pohled se jednalo o ležení dosti velké.

„To je ono?“ zeptal se Rolland trochu zděšeně, když jsme dojeli k cíli.

U cesty byla cirka desítka rytířů, pět mni-
chů a stejně tak početný doprovod. Nastupovali do vozů, sedlali koně, kleli, popoháněli lokaje, panoše a vůbec vydávali randál jak celá armáda. Ne že bych to zažil, ale četl jsem o tom. A toto bylo jistě ono!

„Nezdá se ti, že je to na jednoho čaroděje až moc velká výprava?“ reptal pořád Rolland.

„Co my o tom víme,“ odvětil jsem. „Třeba to takto chodí běžně. Jistota je jistota.“

„Á, mladý pán z magické univerzity a jeho doprovod! Vítejte, páni dobrodruzi,“ hlučně nás přivítal kapitán mužstva. Pochopitelně hlučel, aby překřičel randál kolem.

Pomyslel jsem si, že je to docela sympaták, i když zbytek družiny vypadal dost divoce. Asi jako tlupa nájemných vojáků sebraných z celého světa.

Mniši, kteří se soukali do podivného obrněného vozu, na nás hleděli se zjevnou záští a cosi si mezi sebou šeptali.

„Takže na vše připraveni, pánové?!“ houkl jsem nahlas, aniž bych si uvědomil proč. Rolland se na mne podivně, skoro nevěřičně zahleděl.

Sir Jannus Platenus Rodriguez, kapitán nájemných lopat

„Musím uznat, že s mágem spolupracujeme poprvé. Bude to jistě nevšední zážitek,“ řekl kapitán a stiskl nám oběma ruce. Ostatní část mužstva na nás hleděla spíše nevěřičně a vrhali jeden na druhého zvědavé pohledy. Nikdo se však nezmohl na víc než na nevědoucí pokrčení ramen.

„Urychlete odjezd, ať pánové nemusí čekat!“ zařval kapitán a sám začal rychle uvazovat poslední části výbavy k postroji koně.

„Psst,“ špitl ke mně Rolland. „Myslel jsem, že se chceš držet v uctivém akademickém odstupu.“

„Jasně,“ zašeptal jsem.

„Tak už je neprovokuj!“ mrkl na mne výhružně.

Výprava jela šnečím tempem! Samozřejmě se pohybovala podle nejpomalejšího vozu, což byl mnišský obludně těžký kočár tažený šesticí valachů, jež by se hodili spíše k tahání pluhu na poli.

První večer, po rozložení tábora, jsem měl dosti jasný pocit, že vidím v dáli ještě kouř stoupající z komínů Aldornu. I kapitán naši rychlost komentoval velmi nepříjemným konstatováním, že takto se výprava protáhne o několik dní.

Seděl jsem tiše s Rollandem u velkého ohně, který byl pro všechny společný, a ignoroval pohledy okolních zvědavců. Hlavně jeden z mnichů po nás stále vrhal slizce milý výraz. Však znáte mnichy. Buď to byl eunuch, anebo prudér. Vsázel jsem spíše na to první! Ovšem říznuté i tím druhým.

„Nuže, mladíci,“ řekl náhle slizoun nepříjemně vysokým hlasem, po kterém všichni zmlkli, „není nějak podivné, že ve vašem věku kladete své požadavky na výpravu tohoto druhu a hlavně na zisky z ní?“

Mnich evidentně věděl, že rozhodneme o tom, zdali nám připadne věž po dokončení úkolu.

Narovnal jsem se v zádech a formálně pronesl: „Vážený kolego, nejsem si vědom, že by podrobnosti mé úmluvy s cechem inkvizice byly veřejného charakteru. Ať už se k vám dostalo cokoliv, jistě mne pochopíte, že budu respektovat královské úmluvy, které tyto věci řadí mezi neveřejné informace týkající se výhradně smluvních stran.“

Do oplzlého, a teď ještě drzého mnicha štouchl loktem jeden z jeho bratří, patrně jako upozornění, že má zmlknout.

Sladoch si nedal říci: „Ale dejte pokoj,“ zasmál se, aby celou věc zlehčil. „Je hezké, že jste pobrali nějaké to vzdělání, ale tohle je výprava – co říkám – skoro válečné tažení! Nemyslíte, že bychom si měli v první řadě důvěřovat a vědět o sobě trochu více?“ rozhodil rukama kolem ohně, od něhož se ozvalo zvědavé souhlasné mručení nájemných lopat.

Vrhl jsem pohled na kapitána, zdali nějak nezakročí. Byl ale zabrán do nějakého lejstra a zdálo se, že příliš okolí nevnímá. Musel jsem tedy mnicha zvládnout sám.

„Nechápu vaši otázku, drahý kolego, buď položte konkrétní dotaz, na který budu moci odpovědět, aniž bych porušoval obchodní dekrety, nebo se věnujte hovoru s někým jiným!“ nasadil jsem velmi nepříjemný tón. Mnich byl evidentně rozhodnut ignorovat naše šlechtické postavení a před ostatními nás shazovat.

„Je vožralej!“ špitl ke mně Rolland

Sladoch zrudl a vyjekl tónem, po kterém zpozorněl už i kapitán: „No co, je snad něco divného na tom, že chci vědět, co za mistry s námi jede? Jestli se

o ně budeme muset starat jako o nějaká děcka, nebo zdali dokážou také přiložit ruku k dílu, než slíznou veškerou smetanu?“

„Silvestře Patricie Tomasi!“ řekl kapitán velmi důrazným tónem. „To by myslím stačilo!“

Pozvedl jsem ruku, abych přerušil kapitánův rozkaz. Napadlo mne totiž ideální řešení.

„To bude dobré, kapitáne,“ prohodil jsem a otočil se k mnichovi. „Nuže, drahý kolego, a jaké přiložení ruky k dílu byste si představoval? Mám dojít pro dřevo?“ zabodl jsem prst do tmy za sebou.

Rytíři kolem ohně se zasmáli, až mnich nabral tmavší odstín červené.

„Nebo byste chtěl snad lampičku na čtení před spaním?“ máchl jsem rukou a k sladoušovi vyslal malou světelnou kouli, jež se zastavila těsně před jeho obličejem a ozařovala napuchlé rudé rysy klasičského mnišského vepřového řízku.

Vojáci už říčeli smíchy.

Mnich nazlobeně vyskočil na nohy a začal světlo odhánět jako otravnou světlušku. „To je zakázané,“ ječel. „To je čarodějnictví! To je rouhání!“

Tleskl jsem rukama a světlo se rozpadlo do zářivé exploze jemných paprsků, jež posadily bachratou nadutost s žuchnutím nazpět. Ostatní pomazaní bratři začali sladocha okamžitě uklidňovat.

„Obávám se, že žádné čarování na mne nehodíte, kolego. Mám řádný glejt, jak sám jistě dobře víte!“ usměrnil jsem ho a nasadil dramatickou pomlku. „Takže, o co vám jde?“ zeptal jsem se znovu. „Co od nás očekáváte?“

Doufal jsem, že se mi naléháním podaří hovor navést k tomu, proč mám z celé výpravy nepřijemný pocit. Její rozměr mi opravdu dělal starosti.

*Silvestr Patricij Tomas, oslavujete
jeho vznešenost rok co rok*

Otočil se ke mně jeden z mnichů, uklidňující svého nalitého bratra, a řekl: „Musíte Silvestra Patricia Tomase omluvit, pane. V první výpravě měl totiž svého drahého přítele a nyní se obává, že dopadneme stejně jako on.“

Rolland na mne sykl nebezpečným tónem: „Rychle přejdi přímo k věci, nebo to udělám za tebe!“ Evidentně pochopil, kam hovor směřuji.

„Takže,“ začal jsem jak na pokyn, „v čem byl podle vás hlavní nezdar první výpravy?“ Nechtěl jsem se zeptat přímo, aby si snad někdo nezačal myslet, že nás inkvizice nalákala do nějaké pasti. Což se začínalo vykreslovat.

Tentokrát se chytl slova kapitán. „Je to prosté a není k tomu moc co dodat. Podcenění nepřítelů, zanedbání průzkumu, nepřipravenost. My se nemusíme ničeho obávat! Je nás třikrát tolik a máme podporu ve schopném, a jak se ke mně dostalo, tak i velmi mocném mágovi.“

Asi po minutě mi došlo, že tím mágem mám být já. Vypadalo to, že má pověst šla přede mnou...

„Ehe,“ vydal jsem ze sebe s trapným výrazem na tváři a podíval se na Rollanda, jak reaguje.

Tvář mého přítele byla jak vytesaná z kamene. Hleděl na mne bez mrknutí oka jako bůh pomsty.

Prohnala se mi hlavou myšlenka, že v každém přátelství přijdou okamžiky, kdy si dva vjedou do vlasů a dají si pár facek. Doufal jsem, že toto není právě onen poety popisovaný okamžik. Stáhl jsem ze svých rtů trapný úsměv a přehodil výhybku na rozpačitý výraz.

Rollandova tvář se ani nepohnula a protíнал mne pohledem. Ani nemrkl okem. Dokonce mne napadlo, jestli náhodou nekouká na něco za mnou.

Otáčel jsem se však nechtěl.

„Kapitáne,“ řekl jsem rychle, abych nenatahoval napjaté ticho, jež by mohlo snadno přerůst v něčí výbuch, „vy jste byl osobně v první výpravě?“

„Ne,“ řekl suše. „Z té nikdo přece nepřežil.“

Rolland začal skřípat zuby.

„Ach ano,“ hasil jsem znovu. „Asi se mi promíchaly dohromady informace z jiné zakázky. Nebo proč mne to vůbec napadlo...“ Bylo mi jasné, že inkvizice prostě složila tým, každému řekla něco jiného a vyslali nás do práce, z níž už se zběhnout nedalo. To se ve službách krále rozhodně nevyplácelo.

Složil jsem si rychle dohromady celý obrázek naší situace a přemýšlel jak a co dále. Připadalo mi to absurdní. Desítka trénovaných a silně ozbrojených rytířů s kapitánem proti čaroději? Nikdy jsem neslyšel, že by na skolení kohokoliv, a jakkoliv nadaného, bylo zapotřebí více lidí. Žádní čarodějové nedosáhli lepší úrovně. Vždy je někdo udal a byli donuceni s řemeslem skončit nebo přejít pod kontrolu univerzity. Tam prošli řádným vzděláním, naučili se, jak vyplňovat všechna potřebná lejstra, a následně pracovali podle daných pravidel. Po každé práci vše poctivě zapsali do formulářů a ty pak zaslali úřadům ke zhodnocení a archivaci. A tím skončil jejich veškerý růst, na nějž už prostě neměli čas.

Ne, tahle výprava nebude problém, ujistil jsem se v duchu. Podíval jsem se na Rollanda, mávl nad vším rukou a zakroutil jsem hlavou, abych naznačil své opovržení nad zbytečně vyhocenou situací. Zdálo se mi, že ho to trochu uklidnilo.

Abych celou věc pojistil, prohodil jsem ke kapitánovi: „Máte pravdu, pane, tentokrát bude vše v pořádku. Rozhodně z vaší jednotky jde respekt

a myslím, že tamní nedbalec zákonů se rychle vzdá, jen co nás uvidí.“

Pak mě osvítil nápad.

„Navíc mám jistý plán,“ nadhodil jsem. „Protože tato operace má určitá neobvyklá specifika, vydáme se hned zítra s mým kolegou ve zbrani napřed a obhlédneme velmi opatrně celé okolí. Vyzvíme od tamních obyvatel podrobnosti a já se osobně zaměřím na to, zdali nejsou poblíž inkriminovaného místa nějaké magické nástrahy a podobné nepříjemnosti. Až dorazíte vy s hlavní družinou, neměli bychom meškat, protože v tomto počtu vzbudíme pochopitelně pozornost. Doporučoval bych proto rychlou akci! Předáme vám informace a vy rozhodnete o dalším postupu.“

Kapitán kýval hlavou a tvářil se uznale. „Ale výborně!“ řekl. „Tak to je ještě lepší, než jsem mohl doufat.“

„Pokud se nechystají mladí pánové zdrhnout!“ řekl sladoch, který se v opatrování bratrů již poměrně zklidnil.

Usmál jsem se na něj. „Ale, drahý kolego, jak sám dozajista víte, je naším privilegovaným zájmem získání tamního zázemí pro rozvoj nového magického odvětví, k čemuž mám plné doporučení magické univerzity.“ Což byla v podstatě pravda.

Mnich začal opět chytat lehce nachovou barvu, ale nic dalšího už neříkal.

Osobně jsem byl rozhodnut co nejrychleji tento večer ukončit. Snědl jsem něco málo z našich zásob a chystal se do stanu, které jsme si s Rollandem rozložili trochu bokem od ostatních. Každý z nás měl samostatný a poměrně prostorný stan, z kvalitní nepromokavé látky. Nemohl jsem se dočkat, až

zalezu do příkrývek a zbavím se pachuti dnešního večera pořádným tvrdým šlofikem.

Po chvílce koukání na hypnotickou hru plamenů ohně jsme se rozloučili a zvedli se k odchodu.

Před stanem však na mne čekalo překvapení.

Rolland mě najednou čapl za kožený opasek, doslova prohodil plátěným vchodem dovnitř stanu a rychle proskočil za mnou.

„Co děláš, Rollande?!“

„Ty blázne, víš, na co jsi nás přihlásil?!“ řekl podivně zabarveným tónem, ze kterého nebylo jasné, zdali se zlobí, je rozrušený, anebo vzrušený z očekávaného dobrodružství.

„Tobě nedošlo, Rollande, že jsem stejně jako ty nevěděl nic z toho, co dnes padlo u ohně?“ rozhodil jsem zbytečně rukama. Ve tmě jsou totiž jakákoliv gesta naprosto marná.

„Takže zítra zdrháme!“ pronesl rozhodně.

„A proč bychom měli?“ bránil jsem svůj plán. „Copak myslíš, že oni to nezvládnou?“

„A ty zvládneš vše, co jsi tam nakecal?!“

Musel jsem se nad tím chvílku zamyslet. Připadalo mi, že dokážu magické nástrahy odhalit. Znal jsem veškerou teorii. Vše jsem pečlivě a samostatně nastudoval. Praktické zkušenosti ale chyběly. Okamžitě jsem zalitoval, že nemáme s sebou nějaká základní odhalující udělátka. A další věc byla, jak takovou nástrahu deaktivovat. Opět jsem měl jasnou představu, o čem psaly knihy. To bylo ale vše.

Znejistěl jsem!

„Já nevím, Rollande,“ hlesl jsem a vysvětlil mu zběžně principy toho, o čem je řeč. Bleskově jsem ještě dodal, že nechci umřít. Bylo fajn mít přítele, je- muž jsem to mohl upřímně... a vystrašeně říci.

Rolland mlčel.

Zazmatkoval jsem, zdali z mého vysvětlování neusnul, a vyvolal slabě zářící kouli, abych si posvítil. Seděl naproti mně v podřepu a hleděl někam do dálky, jako bych tam vůbec nebyl. Vypadalo to, že svádí vnitřní bitvu. Možná s nějakou vzpomínkou ze své minulosti.

„Už jsi někoho zabil?“ zašeptal náhle, jako by se ten dotaz odvíjel z jeho zasnění.

„Jasně! Usmažil jsem svého učitele obranné magie!“ odvětil jsem popravdě a možná až trochu moc hrdě.

„Cože?“ propadl se Rolland do reality a podíval se mi do očí.

Pokrčil jsem rameny. Byla to prostě pravda.

Vyprskl smíchy.

Opětoval jsem mu úsměv, ale moc jsem nechápal, o co mu jde.

Rolland se chytil za své zrzavé vlasy, jako by si je chtěl vytrhat, a pevně se jich držel. Pořád měl úsměv od ucha k uchu. „Takže ty jsi vlastně takovej malej vrahoun! Čeho já se vůbec obávám!“

„To je nepatřičná interpretace!“ namítl jsem rozhořčeně.

Svalil se vedle mne a dusil smích v příkrývce.

„No jó! Jen se bav na můj účet!“ prohodil jsem na oko nazlobeně.

Po pár minutách se Rolland uklidnil natolik, že mohl začít normálně mluvit. „Pak tedy nechápu, o čem je řeč, když takoví dva vrahouni, jako jsme my, jedou na trestní výpravu!“

„Že jo!“ odvětil jsem zcela logicky a dost naivně.

Rolland se znova svalil obličejem do příkrývky a svíjel se smíchy.

Proklouzl jsem kolem něj a vydal se raději do svého stanu. Už bylo na čase tento den odpískat...

Výpravu jsme nechali daleko za sebou, včetně nedůvěřivých mnišských pohledů. Popohnali jsme koně do svižného cvalu. Černí vraníci měli evidentně radost z nového tempa a vesele pofrkávali. Naše muší váhy a nepřiliš těžkou výstroj ani nevnímali. I když jsem osobně neměl zkušenost z dlouhých cest v sedle, rychle jsem se pravidelnému cvalu přizpůsobil a výlet si začal užívat. Nejasné nebezpečí nemělo cenu řešit, dokud jsme na vlastní oči neviděli, co před námi stojí.

Nikdy nebylo tak špatně, aby nemohlo být ještě hůře, uklidňoval jsem se.

K Malachitovým horám vedla cesta klikatící se od vísky k vísce. Kraj směrem k pohoří sestával ze svažitých luk, pastvin a ovocných remízků. Vesničky byly, až na pár výjimek, jen zemědělské usedlosti, s příjemnými lidmi a tunami bučícího skotu. A jak si Rolland až příliš často všímal – s krásnými vlnadnými a živými děvčaty, usmívajícími se a vesele mávajícími na pozdrav. Já jsem si pro změnu všímal spíše nazlobených pohledů mladíků, jež je často doprovázeli. Vypadalo to, že Rolland bude v těchto věcech ostřílený veterán, protože je absolutně ignoroval a vůbec je nepovažoval za potenciální hrozbu. A to dokonce i přesto, že průměrně rostlý vesnický pasáček byl asi tak dvakrát mohutněji stavěný než my. Ovšem když jsem na to svého přítele upozornil, věnoval mi shovívavý pohled a hned v příští vesničce, kde jsme zastavili, abychom napojili koně, předvedl svou odrzlou odvahu naplno.

U napajedla postávalo několik místních krajanek, krásných děv, krev a mléko, tak v našem věku.

Rolland na ně okamžitě nasadil nejtěžší kalibr v podobě dvorních poklonek a měšťáckých žertíků. Dívky se smály, až jim halenky nadsakovaly. Chtě nechtě jsem musel uznat, že je to příjemný pohled, a to i přes to, že od nedalekého stavení na nás nazlobeně hleděla partička mládenců.

Rolland se naštěstí brzy vypovídal a také oba koně, včetně mé maličkosti, na něj už netrpělivě hleděli. Nezapomněl ovšem ještě nadhodit, že když budou mít děvčata cestu do města, aby se v Aldornu ptala na místní šlechtické koleji po Rollandu von Kardalensovi, neboť vrátí-li se zdráv z naší nebezpečné poutě, jistě by nějaké to milé a nevinné potěšení krásných děv ocenil jako příjemné zpestření svého nesmírně opuštěného života.

Ty husičky mu to sezobaly i s návnadou!

Byl jsem trochu nesvůj z toho, že nedokážu hrát podle jeho not. Hned jsem si usmyslel, že mne bude muset poučit o mnoha dalších uměních, nejen o šlechtickém prudění podřízené chátry městského typu. Nechtěl jsem totiž vypadat jako eunuch s přísedlým varletem!

Neubráníl jsem se tomu a začal si do svého dokonalého plánu malovat nějakou podobně pohlednou květinu, jež by se jistě hodila do mé věže. Přece tam nebudu uklízet sám, to je samo sebou!

Jako by mne chtěl osud dnes potěšit, ještě před odjezdem se jedno nevinné poupátko hříšných tvarů, i když poněkud méně nadité halenky otočilo k Rollandovi a zeptalo se: „Co je to, vzácný pane, s tím vaším společníkem, že je tak zticha?“

Holčina stála až dosud bokem od ostatních

a vypadalo to, že ji Rolland svými dvorními způsoby příliš neoslnil, a to i přesto, že se jednalo doslova o výstavní kousek vesnické krásky s bohatou kudrnatou záplavou světlých vlasů, smotaných do velkého copanu dlouhého až k pasu. K otázce musela sebrat dost odvahy a přiskočila k Rollandovi doslova na poslední chvíli, celá zrudlá studem. Pak okamžitě zabodla oči do země a rukou kroutila knoflíčkem své halenky, div ho neutrhla.

Rolland na mě mrkl, uchopil husičku pod drobnou bradou, pozvedl jí hlavu a pohlédl do očí. Byl pěkně drzý! Ta holka byla asi o tři roky starší než on a vypadalo to, že bude mít pořádnou páru. Sice měla velmi útlý pas, ale vesnické holky jsou schopné zastat kus práce a ve štíhlých svalech mají pořádný záběr. Jednou jsem si to ověřil na vlastní kůži a měl jsem tvář rudou půl dne.

„Viš, má milá,“ pronesl nahlas, aby ho slyšeli i ostatní, jako by byl nějaký bard, „můj drahý přítel je učenec temných experimentálních nauk z magické univerzity. Jeho ústa mlčí, neboť je pohroužen do své ponuré povahy. Není radno jej příliš vyrušovat. Je to mocný mág na cestě za důležitým úkolem. Když už je nucen mluvit, vyslovuje magické formule a strašlivá zaříkání. Poutá v sobě neskutečnou moc!“

Dívky zavzdychaly obdivem a ta, jež se dotazovala, se viditelně zachvěla po celém těle. Připadalo mi ovšem, že nikoliv strachem, ale vzrušením!

Třeba je nějak ujetá! projelo mi myslí.

„Nuže, spanilé dívky, omluvte nás prosím. Je třeba vyrazit znovu na pouť,“ rozhodil Rolland ruce v omluvném dramatickém gestu a vyšvihl se pružně na koně.

Už jsem se také chystal naskočit, když se najednou ke mně přitočila ta zvědavá, leč stydlivá plavovlasá husička. Přistoupila tak blízko, až se o mě jemně otřela, a tiše špitla: „Nechtěl byste se, pane, přijet někdy za mnou podívat?“ Pěkně se jí při tom znovu rozlil ruměnec po tvářích.

Voněla jako jarní louka vyfoukaná studeným větrem a ještě něčím zvláštním, co jsem nedokázal rozeznat. Bylo to však opojné. V hlavě mi zahučelo a vysadilo mi všechno jasné uvažování.

Dívka stále čekala na odpověď nakloněná ke mně a její hrudníček se prudce zdvihal napětím a očekáváním.

Ochromenou myslí se mi prodrala jediná myšlenka, záblesk mého plánu. Hlavně tedy ten závěr, protože jsem hlesl: „Přijedu si pro tebe, krásko!“

Spíš to ze mě vypadlo, až jsem se sám zarazil. Neušlo mi ani to, že mi hlas zněl podivně temně a mysticky. *Co to sakra...*

Dívka vydechla úlevou a podívala se na mě svýma ohromnýma modrýma očima. Vyndala odněkud posmrkaný kapesníček a vtiskla mi ho do ruky. Zřejmě se neslo krajem, že tohle dvorní dámy dělají.

Mokrý kus látky v ruce mě vrátil do reality jak pohlavek od ctihodné matky Alberty. Jenže dívka už hopsala pryč. Doslova.

Rolland na mě hleděl z koně svým neosobně tešaným výrazem jako tuhle u ohně. Vypadalo to, že mi chce znova nafackovat.

Rychle jsem se vyšvihl do sedla, kývl na zbytek děvčat a pobídl koně do cvalu.

„Co to safryš děláš?“ zvolal, když mne dojel.

„Copak, Rollande?“

„Jak copak? Přijedu si pro tebe? Ty si sháníš nevěstu nebo co?“

„Hele, vše mám promyšlené! Došlo mi totiž, že budeme potřebovat nějakou pracovní sílu do domácnosti!“

„A tak sis nabrkl vesnickou husičku, jo? Víš vůbec, jaké ty holky jsou? Zvláště v tomhle věku?“

Nevěděl jsem. Proto jsem jen pokrčil rameny.

„Ty blázne!“ skoro vykřikl. „Jednak jsi ji klovnul! A to zcela regulérně, takže počítej s tím, že si na tebe bude myslet. Vlastně už teď tam stojí u napajedla a čeká, až se vrátíš! A pak – vesnické holky jsou úplně jiná forma bytostí než městské nebo holky z univerzit. Jen běhají po lese, po loukách, sbírají plody, pasou ovce, oždibují kytky a žvýkají je... Vlastně ochutnávají všechno, co se jim připlete do cesty a připadá jim to požitelné. Jsou spíš jako nějaká zvířátka. Vydávají tisíc a jeden zvuk, ale ani jedno z toho není pořádné slovo. A když už začnou mluvit, spíš si s tebou popovídají o vrabcích, co dělali tuhle na střeše. Jsou strašně jednoduché a prosté. Třeba se jen usmívají půl dne, aniž by promluvíly. Občas do toho vydají nějaký zvuk a pak se zase jen usmívají. A jsou strašně... no, vášnivé. Prostě hotová zvířata! To je tvůj vysněný styl dívky?“

Rozmýšlel jsem nad tím, co řekl. Kupodivu mě to všechno velmi oslovovalo.

„Ano, Rollande, to je můj ideál dívky. Prostá, nekomplikovaná, hezká a s milým a možná trochu podivným chováním. Takové holky se mi líbí.“

Rolland se na mne podíval, zdali to myslím vážně. Pak se narovnal v zádech a zahleděl se do dálky. Několik okamžiků mlčel, než pronesl: „Jo, máš dobrý vkus!“

Třetího dne jsme docválali k vytouženému cíli.

Opuštěný důl byla poslední z vesniček na cestě kroutící se k Malachitovému pohoří. Krajina samý les a květnaté jarní louky vystřídaly občasně a dosud ještě studené palouky, na nichž se pásly divoké laně. V lesích se srdnatě tyčily vysoké mohutné jehličnany a kvůli tomu v nich panovalo znepokojivé šero. Místy jimi prostupovaly i první malé skalní útvary, tvořené zeleno-šedým kamenem.

Samotná vesnička, do které jsme záhy dorazili, byla dříve jakousi prospektorskou a zpracovatelskou stanicí. Nacházelo se v ní překvapivě velké množství dřevěných podlouhlých srubů, sloužících coby sklady a výrobní prostory pro různé kameníky a brusiče. Lesk vísky vzal již čas. Většina budov chátrala a zošklivěla propadlými střechami. Vykácený les, jenž musel ustoupit obydlím, si zabíral zpět, co mu náleželo. V některých srubech, z nichž zůstaly už jen obvodové stěny, rostly mladé stromy. Těžba a výroba dávno neexistovala. Těch několik málo věrných rodin tu žilo na okraji světa. Hostinec se ve více nenacházel, protože by se neuživil. Místní si ale udržovali u středové návsi jakousi společenskou síň, kde se mohli po večerech scházet. Fungovala tu také nevelká pila, truhlářství a jeden z malých podniků na zpracování malachitu, schopný se uživit ze skromných dodávek zelenkavého minerálu. V horách se ho sice nacházelo stále víc než dost, jen království otevřelo několik snadněji přístupných ložisek, a navíc šlechta se již nabažila výrobky této jasně zelené a nezaměnitelné barvy. Prostý lid na takovou parádu pochopitelně neměl, což pro těžbařské vísky znamenalo konec. Patrně sem nezajížděl ani výběrčí daní, neboť pak by

místní mohli požadovat různé věci, třeba přítomnost posádky, do níž nikdo investovat nechtěl. Do určité míry bylo takové místo velmi vhodné pro různé jedince, kteří toužili po klidném životě.

„Kouzelné místo,“ prohodil jsem.

Rolland se na mě podíval, jako bych si dělal srandu.

Opětoval jsem mu pohled a prohodil s úsměvem: „Promiň, jaksi jsem zapomněl, že jsi městský typ, ale musíš uznat, že to tu má něco do sebe!“

Rolland přikývl hlavou tak nějak napůl. Viditelně to neodráželo jeho niterné pocity, ale prostému faktu o kouzelném prostředí vůkol se nic upřít nedalo.

Dojeli jsme k návsi, jež se dříve jistě skvěla, ale nyní již zarůstala slušným trávníkem. Středová kašna, sloužící zároveň jako napajedlo, byla rozpadlá, rozdrobená erozí a bez vody. Koně smutně koukali do koryta a začali z něho alespoň uždibovat trsy trávy, jež se tam usadila.

„Hle, uvítání,“ řekl Rolland a seskočil z koně.

Rozhlédl jsem se, co tím myslí, a opravdu. Po hlavní ulici k nám spěchal urostlý muž s velkou holí zakončenou jakousi kovanou hlavicí s osazeným leštěným malachitem.

„Pánové, mladí pánové,“ upravil trochu zvolání, když dorazil blíže a rozeznal náš věk, „vítejte v našem městečku! Omluvte toto nedbalé přivítání, ale často k nám vznešení hosté nejezdí. S kým mám prosím tu čest?“ uklonil se v pase, zatímco hůl držel stále vztyčenou hrdě k nebi.

„Rolland von Kardalens a můj drahý společník mistr Albertus Nermoleius Proktus Kvajk, toho času

ve službách královské milosti!“ zaperlil Rolland. Chtě nechtě jsem na něj musel uznale pohlédnout. Měl skvělou paměť. Já to jméno už dávno zapomněl.

„Ach,“ hlesl po našich titulech příchozí a zopakoval svůj úklon.

Seskočil jsem z koně a prohodil k němu mírným tónem: „Jen prosím šetřete svá záda, pane. Kdo račte být vy?“

„Promiňte, pánové, opravdu promiňte! Jsem jarl Pankanus Dobrolta. U vás ve městě byste asi řekli radní nebo starosta. Ještě jednou nás prosím omluvte, ale jsme chudá víska, kde i můj post je veden jako vedlejší a spíše zasloužilá činnost. Nepotřebujeme zde moc městské úřední moci. Když chceme něco rozhodnout, sejdem se v síni a společně rokujeme. Pokud ale hodláte v naší vísce nějaký čas pobýt, máme zde čisté pokoje pro hosty, o které se staráme pečlivě. A jen tak na okraj, mladí pánové, co vás do těchto končin přivedlo? Doufám, že to není... nuže... ta naše nepříjemnost?“ ukázal rukou někam k tmavé siluetě hor tyčících se za městečkem.

„Obávám se, že odhadujete velice dobře, proč k vám přijíždíme,“ kývl jsem, abych potvrdil jeho obavy.

„Ale mladí pánové! Tohle není dobrý nápad! Naposledy tu bylo několik... no, odpusťte mi ten výraz... zralých rytířů a se zlou se potázali! Vy myslíte, že pořídíte lépe? Víte, nerad to říkám, ale jsme dost vystrašení tou podivností u skal, a ještě aby nám tu přibývaly na hřbitově nové a nové hroby... a navíc mladých lidí...“

Zdálo se, že jarl má o nás opravdový strach. Pomyslel jsem si, že možná má sám syny v našem věku. Anebo hůře – možná o ně přišel.

Jarl Pankanus Dobrolta, radní městečka Opuštěný důl

„Uctivý pane,“ spustil jsem, „my jsme jen předvojem mnohem větší skupiny královského tažení. V podstatě průzkumný oddíl, jenž má vše ověřit, zhlédnout a připravit pro příjezd ostatních. Pak se společně pustíme do práce. Máme několik dní náskok. Takže pokud nás laskavě ubytujete, něco pojíme, odpočineme si a pustíme se do práce. Chtěli bychom pak s vámi mluvit o té... no, jak říkáte, nepříjemnosti, abychom si ujasnili všechny souvislosti, které se jí týkají.“

Jarl byl napůl vystrašený a napůl se v něm míсила radost, že by snad mohlo být jejich městečko zase oázou klidu jako dříve. „Prosím, vážení pánové, račte mne doprovodit do naší veřejné síně, kde pro vás rychle vytopíme pokoje a postaráme se o vše potřebné, abyste byli spokojeni!“

Radní dostál svému slovu doslova a do písmene. Rozhodně svou funkci zastával s hrdostí a s osobním zaujetím. Každý z nás dostal svůj pokoj, a než jsme stačili něco pojíst, už v krbech plápolaly ohně. Všude kolem běhali lidé, nosili dřevo do zásoby, vodu na mytí, čisté povlečení a vysekávali nám jednu poklonu za druhou.

Samotná síň se nejvíce podobala podlouhlému převrácenému trupu lodi, uloženému na kamenné podezdívce. Budova byla vystavěna pro velké shromáždění obyvatel, což z ní čišelo na všechny strany.

Do kamenné podlahy vsazené ohniště ve středu dlouhé haly by klidně spolykalo polena o délce mladých stromů. Kolem něj postavený velký obdélníkový stůl nabízel dost místa pro stovku lidí. Za stolem stály v uctivé vzdálenosti podpěrné sloupy s nádhernými vyřezávanými reliéfy. Nad nimi se leskly

kované držáky s olejovými kahany, zajišťující dostatek světla. Kolem sloupů již nebyla podlaha kamenná jako u ohniště, ale poctivá prkenná, ohlazená nesčetnými tancovačkami a bujarým veselým. V samotném čele síně si hověla nálevna a otevřená kuchyně a po stranách haly se nacházely na jedné straně dveře do pokojů pro hosty a na druhé do různých sklepů a skladů. Bylo to opravdu prosté a účelně konstruované shromaždiště, jež mělo své originální kouzlo síně horalů.

Seděli jsme u velkého stolu a hleděli na celý ten rozlehlý interiér, jenž byl vskutku působivý. Kousek od nás usedl jarl a pokukoval, co by nám tak ještě mohlo scházet.

Rolland se zdál být zadumaný do svých myšlenek, a tak jsem se rozhodl začít s vyptáváním. Nechtěl jsem ztrácet moc času, zejména proto, že průzkumu jsem chtěl věnovat den, maximálně den a půl, a pak si pořádně odpočinout. Za poslední týdny jsem toho naběhal jak ještě nikdy v životě a po těle se mi začaly rýsovat podivné svalové porce, nedávající u mladého učence zbla smyslu.

„Nuže, vážený jarle,“ začal jsem klidným tónem, „jistě to bude pro vás únavné stále se opakovat dokola, ale mohl byste nám přiblížit, jak se celá věc s tou vaší nepřijemností seběhla?“

Jarl příkyvoval dychtivě hlavou již při mých slovech, po nichž ihned spustil: „Vlastně jste, pánové, první, kdo se zajímá. Skupina, která jela před vámi, o žádné informace nestála. Ihned se vrhli do díla – no a jak dopadli, víte sami jistě nejlépe,“ rozhodil bezradně rukama. „Měli jsme velký strach, že po jejich nezdaru se nám bude ta věc, ten čaroděj nebo co to je, mstít. Začali jsme držet hlídky, ale nic se nedělo.“

Abych ale začal od začátku – původně ta věž byla součástí předsunuté vojenské osádky. To bylo ještě v době, kdy si král svá naleziště hlídal a pečlivě dokumentoval, kolik kamene se z hor snáší k opracování. Když pak naše osada začala upadat, posádka se stáhla a věž nikdo nepoužíval. Celé dlouhé roky si jí nikdo nevšímal. No a najednou příběhl místní kameník, snažící se udržet řemeslo alespoň trochu živé, a tvrdil, že se s věží cosi stalo. Víte, ona ta věž stála cestou k horské proláclině, kam dříve nejčastěji prospektoři mířili. Byla to taková brána do samotných hor. Jenže tím směrem dnes již nemá důvod nikdo chodit. I kameník, který se občas vydává kutat malachit, míří raději k malým nalezištím po okraji skalních stěn, než aby se škrábal přímo do hor.“

Jarl sáhl po korbenu piva, jenž mu mezitím přinesl na pokyn jeden z vykulených mladíků. Zvedl dlaň, aby omluvil pomlku ve vyprávění, a řádně si svlačil hrdlo. My jsme měli, k naší velké lítosti, před sebou jen karafu s vodou.

„Takže,“ pokračoval po pořádném hltu, „běželi jsme se tehdy podívat, co kameníka tak vylekalo, a opravdu. Věž měla přistavená patra na špici. Doslava jako kdyby tam někdo přenesl další domek. No, a kolem ní vyrůstaly podivné pokroucené stromy. Tehdy nás tam bylo několik, a tak jsme se odvážili přijít blíže, abychom zjistili, kdo tam přebývá. Ale než jsme se stačili dostat sotva do poloviny cesty, vyšla nám vstříc podivná bytost, zahalená v černé kápi. Jenom přistoupila, řekla zastřeným hlasem, že si nepřeje být vyrušována, nebo... Pak vzplály její ruce ohněm. No, to víte, jsme prostí lidé,“ nasadil omluvný výraz plný studu, „na nic jsme nečekali a rychle se stáhli pryč. Poté zdejší kronikář

načrtl věž a sepsal žádost pro krále, jak situaci řešit. Přece jen ten čaroděj obsadil jeho majetek. – To bylo na podzim minulého roku. A po příchodu jara, před pár měsíci, sem dorazila první královská výprava. Byli to dva pánové rytíři a doprovázelo je několik mnichů v podivném voze. Pochopitelně je nikdo k tomu místu,“ zabodl prst kamsi pomyslně za záda, „nedoprovázel. Ale druhého rána jsme našli na návsi, přímo uprostřed našeho městečka,“ zvolal nahněvaně, „naskládaná mrtvá těla. Jedno vedle druhého, úhledně v řadě, jako nějaké varování. Okamžitě jsme poslali rychlého posla do Aldornu s novou naléhavou prosbou o pomoc a dotazem, jak celou nepříjemnost řešit. To víte, svíral nás strach. Ty odporne popálené mrtvoly jsme pohřbili a zdvojnásobili strážu na cestě k horám. I když nám je jasné, že proti tak mocnému čaroději nemáme nejmenší šanci. A to je tak nějak vše, pánové. Nic zlého se nám poté nepříhodilo, i když někteří rodáci z okrajových obydlí tvrdí, že v noci cosi běhá lesy a vydává strašlivé kvílivé zvuky.“

„Takže spálená mrtvá těla,“ pronesl Rolland jako v transu a hleděl při tom do plamenů ohně, rozdělaného u kraje ohromného ohniště, abychom se ohřáli. „A strašidelné kvílivé zvuky...“

„Tak tak, pánové,“ hlesl stísněně jarl.

Síň pohltilo ticho přerušované jen praskáním hořícího dřeva.

„No, děkujeme za objasnění celé záležitosti,“ řekl jsem nakonec, abych nastalé trapné ticho prolomil. „Je dobré vědět, co máme před sebou. Pokud nebudete nic namítat, nyní si odpočineme a průzkum necháme na zítřejší ráno. Máme za sebou přece jen dlouhou cestu a já byl bych opravdu nerad,

aby únava ovlivnila naši soudnost a rozhodování.“ Pronesl jsem to zcela vážně, protože tohle se mi mohlo velmi jednoduše stát – žel, dokonce i odpočátku. Nebyl jsem zrovna trpělivost sama, nicméně jsem měl tušení, že vzdor nebezpečí se řada mých vlastností rapidnělepší.

„Samozřejmě, mladí pánové,“ chápal mne jarl a zvedl se k odchodu. „Koně budete mít ustájené naproti v maštali. Dobře se o ně postaráme. Již teď jsou odstrojeni, nakrmeni a jistě i vyhřebelcováni. Osobní věci máte uložené v jednom z pokojů,“ ukázal na dveře za námi. „A dovolte mi prosím poslední otázku – kdy máme očekávat příjezd hlavní části družiny? Musíme vše řádně připravit.“

„Rollande?“ vytrhl jsem ho z letargie jemným zatřesením ramene.

„Hm?“ trhl sebou. Vypadalo to, že spal s otevřenými očima.

„Uctivý jarl se ptá, kdy může očekávat zbytek naší družiny.“

„No, s těma mnišskými sudama... hm,“ vypadalo to, že Rolland na chvíli zapomněl na svůj šlechtický vznešený původ. „Nuže. Ehm...“ dopřál si další pomlku. „Mniši, kteří vezou velké sudy, dosti ostatní zdržují, takže bych to viděl tak na tři až čtyři dny počínaje zítřkem.“

Radní dosti jasně pochopil jeho rozpoložení. V jeho výrazu šlo poznat, že je to bystrý člověk dobré povahy. Přikývl s chápavým výrazem a s poklonou nás opustil.

„Mnišské sudy...“ řekl jsem s posměchem k nebi. Tedy spíše k vysoké klenbě střechy.

„Trochu jsem zabral, uznávám,“ prohodil Rolland a po jeho tváři se rozlil úsměv.

„Nevím jak ty, ale já jdu na kutě. Ráno mě nebud'. Začátek výpravy plánuji až na hodně pozdní dopoledne!“ pronesl jsem velitelským tónem, nepřípouštějícím odmluvy. Bleskově jsem se zvedl a zamířil k jednomu z pokojů pro hosty.

„Áno, pane veliteli!“ znělo mi posměšně za zády, což jsem v klidu ignoroval, neboť myšlenka na vyhřáté peřiny zabírala naprostý a úplný objem mé mysli. To znamená, že se tam už nic jiného nevešlo...

Ráno se rozednilo. Těžko by to někoho šokovalo. A už vůbec ne mě, neboť jsem spal v krásně vyhřáté místnosti, jež neměla oken. Litoval jsem lidi, jejichž biologické hodiny je budily ihned po svítání. Já nic takového neměl.

Začal jsem pozvolna rozlepovat své oči a uvědomil si zcela bytostně, že dobrodružství je fajn, ale taková vyhřátá postel...

Pohlédl jsem na svíci odměřující čas. Skoro celá vyhořela. Spal jsem tedy dobře deset hodin. Zavřel jsem oči s pocitem, že tomu dám ještě šanci. Hodinku, dvě. Jenže život se nikdy neřídil mými plány.

Ozvalo se slabé zaklepání. Zkusil jsem jej ignorovat, ale šoupavé zvuky za dveřmi, vydávající chodidla netrpělivě přecházející sem tam, mi nedala šanci. Ozvalo se další zaklepání, které by spící člověk patrně v klidu přeslechl.

Z mých úst vyklouzl kňouravý zvuk, jež by nedokázal popsat ani ten nejlepší básník, a nevrle jsem se vysoukal z péřové duchny.

Dveře jsem prudce rozrazil s výrazem pravého šlechtického floutka, který zásadně nevstává dříve než před obědem.

Za dveřmi byl místní jarl. Když jsem zahlédl

jeho dobrotivý obličej, trochu jsem poupravil svou protivnou masku na jemně podrážděnou. Nechtěl jsem toho dobrotivého hostitele nějak políčkovat.

„Promiňte, pane, velmi se omlouvám. Opravdu mi to je moc líto, ale tam venku... tam nad tou věží... dějí se divné věci! Možná byste nám mohl poradit, jak se máme zachovat a jestli nám něco nehrozí,“ řekl roztřeseným hlasem a v jeho obličejí se zračil opravdový strach.

Za jeho zády se ozvalo souhlasné mručení.

Otevřel jsem dveře více dokořán, abych se podíval, kdo zvuk vydává. Stála tam v hloučku snad celá vesnička. Několika přítomným dívkám se rozzářil úsměv od ucha k uchu, jak zahlédly mou bavlněnou bílou noční košili až ke kotníkům. Okamžitě mi bleskly hlavou dvě věci: důrazně se Rollanda zeptat, zdali v tomto vážně spí šlechtičtí mladíci, a druhá věc byla ta, že na vesnicích jsou snad všechna děvčata hezká. Patrně dostatek pohybu, který jim znemožňoval ztloustnout do odporivých rozměrů, a tváře vyfoukané od ledového vzduchu z nich dělaly kvítka k pokoukání. Neřešily nějaké červené flíčky ve tvářích, žádná líčidla, co by z nich udělala obludná strašidla. Jen tu a tam barevná pentlička ve vlasech nebo zacuchaná větvička, snad namísto okrasné sponky. Bylo to tak pěkné, a možná...

„Ehm, mladý pane, nějak jste se odmlčel,“ odkašlal si jarl.

Škulbl jsem sebou, vytržen z malebného bloumání nad krásami těch stvoření. „Jistě, jistě, dejte mi chvílku. Obleču se, probudím svého přítele a hned se na to podíváme.“

„Váš přítel je už pěkných pár hodin vzhůru, pane,“ řekl a zabodl prst ke stolu v hale, kde Rolland

zrovna dojídal vařenou slepici.

Tak zrzkové biologické hodiny mají... a taky chuť k jídlu, projelo mi žárlivě myslí, když jsem si uvědomil, že kdo chodí poslední ke stolu, obvykle má jen chléb a vodu. Znal jsem to dobře z univerzity a kláštera. No, vlastně jsem nikdy pořádně nesnídal.

Rolland, mající patrně schopnost číst mé myšlenky, pohlédl na vyjedený talíř plný kůstek a omluvně mi zamával na pozdrav. Pak ještě naznačil, že to byla dobrota.

Možná v tom zamávání bylo méně omluvy, než jsem si namlouval. Když ale k tomu přidal svůj hřejivý přátelský úsměv, nemohl jsem se na něj zlobit. Rozhodl jsem se nemeškat a rychle se k němu přidat.

Obléknutí a snídani jsem zvládl v rekordním čase. Zejména proto, že k jídlu zbyl opravdu jen chleba a místní usedlíci postávali kolem nás a hleděli na mne, popohánějíce pohledy každé mé přežvýknutí. Vypadali opravdu dost vystrašeně a jarl drmolil na vysvětlenou, že směrem od věže zpozorovali na nebi podivná mračna nepřirozeného původu. Prý tam tiše krouží a nabývají na síle.

Nemínil jsem je stresovat zbytečným zdržováním a rychle se vydal ven.

Na nebi, směrem k horskému masívu, opravdu plul jakýsi podivný černý mrak, který se navíc svíjel a stácel kolem svého středu, až nabíral podobu temného víru. Nacházel se nebezpečně blízko!

„Vidíte,“ opakoval již poněkolkáté a zcela zbytečně Pankanus Dobrolta a prstem mířil k úkazu. „Směřuje to přímo k místu, kde je věž.“

Osobně jsem to určit nedokázal, protože mezi námi a místem, kam se vír stácel k zemi, se

nacházelo několik kopců a doslova moře lesa. Neviděl jsem však důvod, proč jarlovi nevěřit. Navíc neuniklo mému zraku, či spíše magickému zraku, že vír pulsuje jakousi tažnou energií, jako když je něco velikého vyvoláváno. A to vypadalo opravdu špatně.

„Musíme se vydat rychle na cestu, Rollande,“ řekl jsem bezmyšlenkovitě a stále bez hnutí pozoroval úkaz. Bylo v něm cosi temného, nebezpečného, ale neskutečně krásného.

„Na cestu odsud, nebo k té věci?“ zaslechl jsem Rollandův suchý dotaz, jenž ovšem vesničany dost popudil, takže se na něj sborem podívali a vydali nechápavé vzdechnutí.

„Promiňte, to byl samozřejmě vtip,“ bleskově zachraňoval situaci. „Ustrojte nám koně na lehkou jízdu, ať se můžeme co nejrychleji vydat na cestu a prozkoumat tu ošklivou věc na vašem jinak krásném horizontu,“ dodal velitelsky, nakročil si a dramaticky zabodl prst k nebi. Zůstal v této póze a nehýbal se.

Již poněkolkáté mi došlo, že Rolland má zřejmě velmi rád divadlo. Ovšem tato jeho výmluvně přehnaná gesta z jeviště, kde je navíc doprovází stylová hudba, nebyla vždy ideální v reálném životě. Momentálně mu totiž za zády kvokala slepice a on ve své póze vypadal trochu hloupě.

Několik místních se naštěstí bez meškání vydalo ke stájím a zbytek se znova fascinovaně zahleděl na podivný hypnotizující úkaz na nebi.

„Pojďme, drahý kolego,“ vyzval jsem svého přítele, „mám pocit, že času není nazbyt.“ A opravdu jsem to tak myslel.

Jeli jsme opatrným cvalem po pěšině široké

sotva pro jednoho koně. Stáčela se klikatě lesním porostem a uhýbala mezi čím dál tím častějšími skalními ostrůvky. Tu a tam nás vyvedla do mělkého údolí, aby se brzy znova začala zvedat k úpatí. Netrvalo dlouho a konečně jsme dorazili k táhlé louce, přecházející v kamenné podloží hory.

Před horou samotnou se však tyčila ještě jedna věc – cíl naší cesty. Temná věž.

Vybudovali ji v místě, kde již tráva musela ustoupit nezdolné žulové podestýlce a kde zvětřalé kameny, padající ze skalních stěn, vytvořily širokou obrubu hory. Z kamenné suti trčely navíc ony podivné stromy, dobře zachycené na kresbě, co mne tak očarovala. Zcela evidentně se nejednalo o stromy z místní vegetace. Byly pokroucené, skoro jako prastaré vrby na jezerních březích. Koruny těchto stromů ale měly jen pár širokých větví, obrácených vzhůru. A ty navíc vypadaly jako chapadla sahající po nebeské klenbě či snad klubko hadů s hlavami vztyčenými k mrakům.

I věž samotná odpovídala kresbě v inkvizitorně spisu. Jen černé praporce s ornamenty, zavěšené z horní rozšířené nástavby, vlály ve větru a dodávaly scénérii na dramatičnosti. Jejich pleskání se neslo daleko po kraji a odráželo od hor v ozvěně. Nutno ovšem podotknout, že dojmu dramatičnosti přidávalo výrazně ještě něco dalšího!

Před věží levitoval ve vzduchu čaroděj a krutě si zahrával s mocnou magií. Oblečený do černorudé kutny, jeho k nebi vztyčené ruce se kroutily v podivných gestech, jak cosi přitahovaly z ohromného víru mračen, který se nad čarodějem rozevíral jako ústa. Opravdu to vypadalo, že se snaží z větrného kuželu, začínajícího několik desítek metrů

nad ním, cosi vytáhnout. Nedokázal jsem si představit, jakou mocí vlastně vládne, ale jeho síla byla impozantní.

„Co budeme dělat?“ řekl tiše Rolland. V jeho tónu se mísil obdiv se strachem z neznámého nebezpečí.

Přemýšlel jsem, co si počít. Krajina před námi, dle mého magického pátravého zraku, neskrývala žádné nástrahy. Tedy magické nástrahy. Ovšem taková jáma, zakrytá přehozem z trávy, dokázala efektivně člověka lapnout, magie nemagie.

Ten čaroděj mi lezl na nervy. Byl si absolutně jist svou mocí. Vůbec neakceptoval základní bezpečnostní opatření při magické praxi. Prostě si tu visel ve vzduchu jak natažený na špagátech... no, moment, to by možná stálo za úvahu.

Než jsem stačil posunout svůj nápad o krok dále, ozvalo se zprava ode mne zadrnčení tětivy luku, která právě vyvrstila šíp.

Vytřeštil jsem na Rollanda oči. Ten ale v klidu pozoroval let svého šípu a ignoroval mne.

Byl to jen rychlý okamžik. Snad jeden či dva údery srdce. Dlouhý kvalitní luk si s loukou dokázal poradit jako nic a ten bláhový čaroděj tam vážně visel jak terč.

Ozvalo se jakési *plop*. Zvuk prudkého proniknutí ostré věci měkčí věci. Zároveň se okolím rozlehlo bolestné zavytí, odrážející se několikrát od hor, což vyloudilo vážně ošklivý naříkavý pazvuk.

S hrůzou jsem si uvědomil, že to bolestné zanaříkání nevyšlo z čarodějových úst, ale z víru na obloze, který se začal okamžitě rozpadat.

Postava v kutně pomalu padala k zemi, přidržována z posledních sil jakousi dohasínající energií.

Díky vlající látce obleku mi čaroděj připomněl list snášejíci se z větroví stromu.

„No, a je to, ne?“ prohodil Rolland a pokrčil rameny, jako by právě smetl mouchu ze stolu.

Byl to kabrňák!

„Jo, třetí úroveň je třetí úroveň,“ uznale jsem na něj pohlédl.

„Myslíš, že je mrtvý?“ prohodil Rolland a koukal do dále na sotva znatelnou hromádku hadrů, válející se u paty věže.

„To se mne ptáš?!“ odsekl jsem šokovaně. „Myslel jsem, že jsi to měl v plánu!“

„Nenazýval bych to zrovna plánem,“ bránil se, „spíš momentálním nápadem.“

Vrhl jsem poplašený pohled k věži. Zcela dobrovolně se přiznám, že jsem trochu zpanikařil. Údolím se mihl nějak stín a já v podvědomí už viděl zraněného čaroděje, jak se na nás valí. Strach dokáže vymalovat i vrabce v té nejděsivější podobě, a když k tomu přidáte trochu bujné fantazie...

„Pojďme se rychle přesvědčit,“ navrhl Rolland. „Raději bych ho dorazil omráčeného na zemi než nakrknutého vestoje!“ Nečekal na souhlas a vydal se přes dolinu.

„Jasně, vrahoune,“ hlesl jsem za ním a zíral na jeho záda. Zcela mne svou chladnokrevnou profesionalitou odrovnal.

Rolland stál nad tělem čaroděje a bez hnutí zíral ke svým nohám. Došoural jsem se za ním a zůstal v uctivém odstupu. Jednak jsem neměl moc rád krvavé mrtvolky a pak jsem také netušil, jestli náhodou můj přítel neprochází nějakou osobní chvilkou, která je pro něj důležitá.

Patrně ne.

Otočil se a podíval se na mne, jako bych něco provedl.

Nasadil jsem kouzelný úsměv.

Na univerzitě nás totiž často suplovala profesorka Šibalová z dívčí koleje Švitořilek. Překvapivě ignorovala, že jsme mužská část, a hustila do nás zrovna probírané osnovy dívčích tříd. Nekompromisně! A to i přes to, že suplovala za neustále přiotrávenou profesorku Rulíkovou, jež měla na starost lektvary, tinktury, mazadla a podobné. A nějak se přihodilo, chtě nechtě, že se mi něco z jejího působivého výkladu, který vždy dosti šikovně podpořila svým exotickým vzhledem, ukotvilo v mysli. Byl jsem tedy dosti dobře obeznámen, jak využít své ženské přednosti k manipulaci s muži, jak se dobře nalíčit, abych zakryl vady v kůži, jaký parfém použít na jakou situaci... a hlavně také, že když je bezvýhodná situace nebo prostě zrovna nevíte co dělat, krásným úsměvem se nikdy nic nepokazí. A až jsem ostatní rady profesorky Šibalové nikdy nevyužil, ta poslední mi nějak naskakovala na tváři sama.

„Co je s tebou?!“ řekl ostře Rolland.

Sundal jsem bleskově strnulý úsměv a odvětil: „Nic, coby, myslel jsem, jestli nepotřebuješ soukromou chvíli. Nebo tak něco.“

„Aha. Jsi tolerantní přítel, toho si cením, ale spíše jsem byl v šoku z tohoto,“ ukázal na chuchvalec hadrů.

Nejprve jsem nevěděl, co myslí, ale pak jsem si toho všiml. Kutna zcela evidentně neukrývala tělo dospělého člověka. Zamrazilo mě v šíji hrůzou, co jsme to provedli. Pak ale můj zrak padl na tu ošklihost vyčuhující z rukávu.

Určitě bych to nenazval rukou! Na druhou stranu to rozhodně byla končetina. Jen opatřená trojicí silných prstů s drápy. Lisá pokožka se zeleně leskla jak žabí tělo.

„Tohle je spíše z tvého oboru, ne?“ pronesl Rolland, poukazuje na totéž.

Přistoupil jsem k mrtvému tělu a opatrně ho otočil. Bylo bezvládné a poddajné jako hadrová figura. Otřásl jsem se odporem. Dal bych přednost klasické ztuhlé mrtvole. Tohle tělo se chovalo, jako by nemělo kosti, i když dotek napovídal, že má velmi svalnatou tuhou stavbu. Převrátil jsem jej na záda a pohlédl do kápě. Byla tam černá neproniknutelná tma.

Pořád jsem cítil v těle mravenčení a napůl očekával, že se čaroděj pohne sám od sebe a vyskočí na nás. Možná to tak vnímal i Rolland, neboť měl v ruce tasený meč, a i když se snažil tvářit chladně a klidně, na křečovitě sevřené ruce kolem jílce se mu rýsovaly bílé klouby.

Opatrně jsem uchopil hlavu toho tvora. Byl to podivný pocit, protože uvnitř kápě se nacházela prázdná tma, byť jsem jasně vnímal hlavu podpíranou svou rukou. Ten oblek musel být očarováný. Jedním pozvolným pohybem jsem kápi sejmul.

„Goblin! No jasně,“ vykřikl jsem nadšeně, neboť jsem to stvoření ihned poznal. Podíval jsem se na Rollanda. Ten to ovšem tak klidně nepřijal.

„Propíchni to, propíchni to,“ opakoval s vystrašeným výrazem a bodal mečem ve vzduchu, až jsem se začal bát, aby nezranil spíše mě.

„Je to mrtvé, Rollande,“ řekl jsem a ukázal na zlomený šíp v goblinově hrudníku, který jej probil skrz.

„Tak tedy goblin,“ zopakoval jsem polohlasně, spíše sám pro sebe. Navíc pěkně ošklivý. Takový... prostě goblinovitý. Skoro krysí obličej, tesáky, drápy, zelená kůže, tu a tam pokrytá šupinami. Normálka. Odkryl jsem jeho tělo a vymotal ho z látek róby, kterou jsem pod ním nechal rozprostřenou. Chtěl jsem si ho důkladně prohlédnout. Na mytické tvory člověk nenarazí každý den, a i když magická univerzita měla jednu vyrobenou atrapu, reálný pohled a dotek byl jiná síla.

„Gobelinus nanus. Tedy teď už spíše Gobelinus frakus,“ zasmál jsem se klasickému akademickému vtípku.

Rolland opatrně přišel ke mně a sedl si na bobek, aby si tvora také prohlédl.

Goblin teď vypadal spíše až žalostně. Asi za to mohlo i jeho oblečení, které měl pod čarodějným hábitem. Byl totiž navlečen do tříčtvrtečních kožených kalhot. Nohavice měl několikrát ohrnuté, skoro až moc lidským způsobem, jako by chtěl přebrodit říční tok. Přes hrudník měl blůzu a na ní koženou kazajku. Ta byla probodnutá šípem, kolem něhož zasychala nazelenalá krev. Na nohou měl páskové topánky a v nich ošklivě velké bosé nohy, také se třemi silnými prsty a drápy. Kolem krku mu visel amulet na širokém koženém řemínku. Celkově budil dojem zakrslého mužíka, pohodlně oblečeného na procházku teplým jarním dnem.

„To je divný,“ řekl Rolland. „Mám z toho špatný pocit, Kvajku. Co je to za stvoření?“

„Vlastně to nikdo pořádně neví,“ spustil jsem. „Chytré knihy jsou vždy plné moudrých řečí, ale nikdy se už nedozvíš, nakolik si autor vymýšlel, protože toužil po uznání, novém koni nebo alespoň

něco za život vydat, když už ho nějaká akademická obec živila. Nuže, spíše obecně se mluví o tom, že jsou to stvoření, jež vyvrhuje občas samotná země jako plody zla. Což mi připadá, Rollande, divné, protože pak by se lidé nerodili ze žen, ale vyskakovali by z děr v zemi. No, také se spekuluje o tom, že magie, jíž vládnou, pochází z jejich přirozené podstaty, takže se jí nemusí učit. Což by vysvětlovalo i jeho neskutečnou moc.“

„Takže jsou to zplozenci zla?“

„Devět z deseti knih píše, že ano.“

„No počkej, a co ta desátá?“

„Mnó, to už je zajímavější. Pamatuji si na jednu takovou knihu s názvem Úvahy o tvorech bájných. Autor v ní rozvádí teorii, že tito tvorové pochází z vlastních krajů, protože u nich lze sledovat běžné kulturní a společenské návyky. I když tedy dosti odlišné od lidí.“

„Divní jsme i my dva, Kvajku,“ řekl Rolland a zasmál se smutně a ironicky. „Taky jsem slyšel, že prý jsou v některých zemích, mimo nám známá království, tak divní lidé, že se je snaží naše vojska raději rychle vyhubit, než aby se dostali mezi nás a třeba nám ukázali, že se dá žít i jinak, než káže král a církve.“

„Jo, to máš pravdu, Rollande. Král potřebuje, abychom měli všichni standardní, obvyklé, a tím i snadno předpověditelné chování. Nikdo nesmí vybočovat moc z řady, jinak jde na špalek. Ale to jsme trochu odbočili, nemyslíš?“ ukázal jsem na zelenou postavičku před námi.

„Vlastně ani nemyslím,“ odvětil Rolland, „mířím k tomu, že je dost možné, že jsme zabili tvora, co si třeba jen bránil vlastní území. Víš, jak to myslím?“

Je to, jak říkáš – neznáme, co je pro něj normální a běžné, ne?“

„No a co ty mrtvoly ve vesnici? Ta předchozí výprava!“

„Dobře, představ si tu situaci zde,“ řekl Rolland a ukázal na věž a nejbližší okolí. „Přijde ti k domu parta lidí s meči v rukou a s jasnou vizí, co chtějí dělat. Kdo bude v tu chvíli zlo? Přece víš, jak říkal místní jarl, že našli ta těla vyskládaná na návsi. Třeba to nebylo varování, ale jen je tam ten goblin, ve vší úctě k mrtvým, uložil, jednoho vedle druhého, aby je pohřbili. Mohl je také naházet tamhle ze stráně a divoká zvěř by už vykonala vše potřebné. A vesnici nijak neškodil, ne?“

„Tak proč jsi ho zabil?“ vyhrkl jsem a podíval se na goblina zcela jiným pohledem.

„Protože... protože takoví my, lidé, jsme, Kvajku. Zničíme rychle vše, co nedokážeme pochopit. Dokonce tak rychle, že se nestačíme ani zamyslet nad tím, co děláme! Král a církev do nás nacpali vize toho, co je zlo. Zuby, drápy, neobvyklé jevy v chování a vyjadřování – vyrobili nám univerzální představu nepřítele a strašáka, abychom se neptali a rychle vykonávali, co oni potřebují, a platili daně podle toho, kolik strašáků je třeba vyhubit. A občas mám opravdu pocit, že se sejdou všichni králové někde v hostinci, řeknou si, že je třeba naplnit pokladnice, a vymyslí prostému lidu válku, jen aby mohli vyrukovat s dalšími daněmi. Všichni musí hrát jejich hru, jinak...? Jsi goblin!“

„To máš pravdu,“ potvrdil jsem tiše, protože ji prostě měl. Přejel jsem rukou po hlavě goblina. Najednou mi nepřipadal vůbec zlý. Prostě jen jiný. Sotva nějaká bytost mohla způsobit více zla, než

dělali dennodenně samotní lidé, a to zejména sobě navzájem.

„Co budeme dělat, Rollande?“ řekl jsem po chvílce mlčení a pohlédl na něj. Připadalo mi, že má oči zalité slzami.

„Viš, Kvajku, uděláme to, co bychom udělali jeden pro druhého, kdyby některý z nás zemřel. Řádně a se vši úctou ho pohřbíme a musíme si odnést ze všeho ponaučení. Alespoň to mu dlužíme!“ ukázal na mrtvé tělo. „Nic více v tomto okamžiku není důležité. On by stejně po příjezdu vojáků zemřel a při boji možná další lidé, kteří jsou jen příliš hloupí na to, aby se vůbec na cokoliv ptali. Anebo příliš vystrašení z moci krále a inkvizice, než aby zaprotestovali, protože mají jistě rodiny. Stalo se asi to nejmenší z možného zla.“

Kývl jsem na souhlas a povstal.

„Tohle bude dobré, Rollande! A povede to k dobrým věcem!“ pronesl jsem odhodlaně.

„To bude, můj drahý příteli, záležet jen na tobě a na tom, jak tuhle krásku zužitkuješ,“ ukázal Rolland směrem k věži.

Podíval jsem se na ni a teprve mi to došlo – měl jsem svůj vlastní brloh! Bezva! Škoda jen, že první úprava, kterou musím udělat, je hrob pro původního majitele...

Pracovali jsme s Rollandem pod věží do pozdního odpoledne a hloubili jámu ve ztvrdlé, ještě napůl zmrzlé půdě pod kamennou sutí. Nakonec jsme byli tak fyzicky unavení, že nás ani nenapadlo jakkoliv věž prozkoumávat. Osobně jsem na to neměl ani pomyslení, sotva jsme navršili kameny na hrob.

Po chvílce tichého postávání u malé pohřební

mohyly jsme nasedli na koně a vydali se k Opuštěnému dolu. Přece jen nás tam čekal dav vyděšených lidí, jimž jsme dlužili zprávu, jak vše dopadlo.

TRUE
PAPER
BACK

Dosud vyšlo:

Minsk Express
Albertus Kvajk I.

Připravujeme:

Under York
Zaklínač Torwolf
Kairos Tempus
Nastěnka, nebeská kráva

NAPIŠ SVŮJ PŘÍBĚH otevři své sny druhým

Ta nabídka se objevila docela znenadání a bez váhání jsem po ní skočil. Chtěl jsem pokořit všechny fámy o psaní a nastavil si limit na šest knih ročně. Nakonec to nebyla taková bláznivost, jak se zprvu zdálo. Přeci – je to zábava a všechny ty myšlenky a nápady už dávno putovaly mou hlavou. A tak jsem je jen hodil na papír.

Ivo Hury

NABÍZÍME PODPORU PRO
TVÉ PRVOTINY!

truepaperback.com

**TRUE
PAPER
BACK**

publisher

ALBERTUS KVAJK

MAGICKÉ BAJKY
prvá

TRUE PAPERBACK

www.truepaperback.com

Dodavatel: AGADAH s.r.o.

autor: **Ivo Hury**

obálka a ilustrace: **Josef Pepe Svoboda**

jazyková korektura: **Jitka Pourová**

tisk Těšínské papírny, s.r.o., r. 2018

ISBN 978-80-87571-06-4

9 788087 571064